„Masă rotundă" la redacția ziarului nostru

ARBITRII DESPRE EI ÎNȘIȘI

Redacția noastră a inițiat **O „MASĂ ROTUNDĂ" PE MARGINEA PROBLEMELOR DE ARBITRAJ RIDICATE DE TURUL CAMPIONATULUI.** În jurul ei s-au reunit cunoscuți „cavaleri ai fluierului": **Constantin Bărbulescu, Aurel Bentu, Grigore Bîrsan, Vasile Dumitrescu, Chevorc Ghemigean, Gheorghe Limona, Victor Pădureanu, Constantin Petrea, Alexandru Pîrvu, Nicolae Rainea** și **Emil Vlaiculescu.** De asemenea, au participat la această dezbatere **George N. Gherghe,** președintele Colegiului central al arbitrilor, și **Ion Marinescu,** secretarul acestui organism al Federației române de fotbal. Au fost luate în discuție diferite aspecte ale arbitrajului, unele de ordin tehnico-regulamentar, altele privind condiția arbitrului în teren și în afara lui. Discuțiile au gravitat, însă, în jurul următoarelor teme:

1. **CLIMATUL ÎN CARE SE DESFĂȘOARĂ MECIURILE DE FOTBAL DIVIZIONARE OFERĂ CONDIȚII PROPICE PROMOVĂRII UNUI ARBITRAJ CORESPUNZĂTOR?**

2. **RAPORTUL DINTRE CALITATEA JOCULUI ȘI ARBITRAJ. ÎN CE MĂSURĂ MANIERA ACTUALĂ DE ARBITRAJ VINE ÎN AJUTORUL JOCULUI CONSTRUCTIV ȘI, DECI, SE OPUNE DURITĂȚILOR, OBSTRUCȚIILOR, ELEMENTELOR CARE DISTRUG SPECTACULOZITATEA JOCULUI?**

3. **SISTEMUL DE PROMOVARE ÎN ARBITRAJ, ȚININD SEAMA DE LIMITA DE VÎRSTĂ (50 DE ANI), DAR ȘI DE POSIBILITĂȚILE DE AFIRMARE MAI LESNICIOASĂ A TINERELOR ELEMENTE DOTATE.**

4. **GREȘELILE DE ARBITRAJ ȘI CAUZELE LOR.**

5. **PRESA ȘI ARBITRII FAȚĂ ÎN FAȚĂ, PRIN INTERMEDIUL STELELOR ȘI AL NOTELOR.**

„Masa rotundă" organizată de ziarul nostru a dat posibilitate arbitrilor, personaje aflate mereu în centrul discuțiilor, să-și spună și ei cuvîntul, să-și expună punctele de vedere, pornind de la experiența personală, de la realitățile campionatului nostru. Și, fiindcă s-a discutat sincer, deschis, fără a se socoti, nici unii nici alții de altă parte a baricadei, dezbaterile au depășit cu mult cele 90 de minute regulamentare, „prelungirile" prilejuind însă o serie de concluzii interesante și neoferind, ca de obicei, un învingător și un învins, ci un beneficiar real, fotbalul nostru, pe care îl servesc deopotrivă atît arbitrii, cît și ziariștii sportivi.

Dar, să dăm cuvîntul participanților la „masa rotundă" a ziarului nostru:

O SCUZĂ INVOCATĂ TOT MAI RAR

CONSTANTIN PETREA: Indiscutabil, condițiile de arbitraj s-au îmbunătățit mult. Dacă mă refer la divizia A, trebuie să spun că **obstacolele în calea unui arbitraj obiectiv, au cam dispărut. Securitatea arbitrilor nu mai este, practic, amenințată, iar secvențele neplăcute — aruncarea de sticle pe teren, pătrunderea publicului în incinta de joc și actele vindicative împotriva oaspeților sau ale arbitrului — apar tot mai rar.** La această stare de lucruri au contribuit, desigur, atît activitatea organizatorică și educativă a cluburilor, cît și intransigența de care a dat dovadă Federația în cazurile de indisciplină. Cu cît coborîm, însă, înspre eșaloanele inferioare, atmosfera devine tot mai încinsă. Chiar în divizia B, arbitrii au de făcut față unor presiuni puternice din partea publicului și a echipelor gazdă, pentru a nu mai vorbi și de suspiciunile formațiilor oaspe. Poate că ar trebui rediscutată problema delegărilor de arbitri în divizia B, renunțîndu-se la actuala prevedere ca arbitrii să nu vină, din motive economice, de la o distanță mai mare de 300 de kilometri. Ea are dezavantajul că restrînge numărul de arbitri, îi pune în situația de a reveni de prea multe ori în același loc, lăsînd astfel impresia că s-ar putea crea relații subiective între diverse echipe și arbitrii ei, „de casă".

Constantin PETREA

GHEORGHE LIMONA: Aș merge mai departe în problema aceasta, a relațiilor dintre conducerile cluburilor, antrenorii și conducătorii de joc. Cabina arbitrilor nu trebuie să fie — la pauză — loc de întîlnire a acestor factori, arenă a fel de fel de reproșuri reciproce. Așa cum NU INTRĂ NIMENI în cabina arbitrilor de pe stadionul bucureștean „23 August", la fel trebuie să se întîmple și în provincie, unde, indiferent de categoria jocurilor, în cabinele noastre se perindă cine vrei și cine nu vrei, cerîndu-ne socoteală și încercînd să influențeze deciziile noastre ulterioare. La urma urmei, noi n-avem drept să ne bucurăm de pauză? Simt de datoria mea să relev, la acest capitol, atitudinea celor de la U.T.A. Ei nu vin la cabină, nu încearcă să acopere neputința jucătorilor lor prin acuze la adresa arbitrilor. Îmi amintesc, astfel, că după meciul pierdut acasă, în fața Universității Craiova, Petescu, căpitanul echipei, mi-a mulțumit pentru arbitraj, declarînd că meciul l-au pierdut ei înșiși, jucînd prost.

EMIL VLAICULESCU: Ar trebui discutate și relațiile dintre jucători și arbitri, neuitîndu-se că, **în timp ce arbitrii sînt oameni care vin dezinteresat în mijlocul stadioanelor, asumîndu-și responsabilități și riscuri care uneori afectează chiar poziția lor socială, aprecierile de care se bucură la locurile lor de muncă — și e vorba de doctori, ingineri, economiști, maiștri în uzine — jucătorii, interesați de rezultatul jocului, sub toate aspectele lui, văd în arbitru un dușman al intereselor lor și încearcă să și le apere prin orice mijloace, de la proteste, pînă la insultarea și bruscarea acestuia.**

RED.: Pe această temă sîntem întru totul de acord cu dv.

NICOLAE RAINEA: Personal, aș prefera să fiu lăsat cu un elicopter, în mijlocul terenului, la ora începerii meciului, și tot de acolo să fiu luat în final! De ce? Pentru că — de ce să n-o spunem? — **echipele gazdă se interesează mai puțin, uneori aproape de loc, de adversarii direcți, și mai mult de persoana... arbitrului: cine arbitrează, cu ce tren vine, unde va dormi, la ce oră ia masa. Și așa mai departe.**

RED.: Ne-a plăcut imaginea cu elicopterul...

N. RAINEA: O precizare, nu mă refer la noțiunile elementare de ospitalitate, mai ales că în unele orașe există dificultăți reale în asigurarea odihnei arbitrilor, înaintea meciului. De aici, însă, și pînă la curtoazia interesată este un drum.

VICTOR PĂDUREANU: Există acum o atmosferă destul de bună pe terenurile noastre de fotbal. Iată un singur exemplu: dacă în urmă cu cîțiva ani, arbitrul delegat la Petroșani era compătimit de toată lumea și întrebat „chiar vrei să te mai întorci?", astăzi, a conduce un joc la Petroșani nu mai reprezintă pentru arbitru un act de bravură.

Victor PĂDUREANU

TREBUIE SĂ ȘTII CE ȘI CÎND SĂ FLUIERI

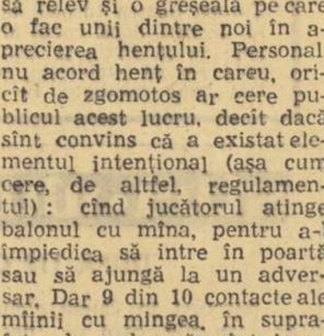
CONSTANTIN BĂRBULESCU: Aceasta este tema principală a acestei „mese", esența întîlnirii noastre, celelalte probleme fiind doar adiacente. TREBUIE SĂ VEDEM DACĂ ARBITRAJUL, LA NOI, PROMOVEAZĂ SAU NU CALEA DE DEZVOLTARE A FOTBALULUI MODERN. Dacă el este îndreptat pe linia asigurării unui fotbal modern, cursiv.

Const. BĂRBULESCU

După părerea mea, la aceste întrebări se poate răspunde afirmativ. Consider, însă, că nu toți factorii chemați să susțină o asemenea manieră de arbitraj își aduc contribuția așteptată. Care sînt acești factori? Observatorul federal și, aș zice, în general, observatorii. Mulți dintre ei — să nu se supere — nu sînt la curent cu cerințele moderne ale arbitrajului, nu fac deosebire între jocul dur și angajamentul fizic total, dar corect, lăsîndu-se influențați de faptul că, uneori, în urma unui asemenea angajament, un jucător cade la pămînt. Ei uită, în primul rînd, faptul că jucătorii de la înaintare au un gabarit redus, în vreme ce apărătorii sînt înalți, masivi, puternici și au tot dreptul să folosească din plin aceste însușiri. Nu este logic să ne întoarcem la arbitrajul rudimentar, la acea manieră simplistă, de a fluiera TOT. **Bineînțeles, a arbitra larg nu înseamnă a accepta duritățile, tendința de a-ți anihila adversarul prin mijloace incorecte.** Din păcate, la acest capitol, unii antrenori, ignorînd poziția lor de pedagogi, nu numai că nu intervin pentru a-și potoli jucătorii, dar chiar îi incită: „ia-l tare!", „rupe-l"! Au fost trași la răspundere, la club, unii jucători ai Progresului, ai Rapidului sau ai Farului, pentru maniera lor brutală sau obstrucționistă de joc? Am toate motivele să mă îndoiesc!

GRIGORE BÎRSAN: Arbitrul se subordonează jocului. Să nu uităm că jocul s-a născut înaintea arbitrului și că acesta a apărut ca o necesitate pentru curmarea unor abuzuri. După mine, valoarea arbitrajului este determinată, în bună măsură de aplicarea corectă a legii avantajului. A fluiera un fault este o treabă cît se poate de simplă. A „simți" jocul, a avea clarviziunea necesară pentru a nu transforma o sancțiune într-un avantaj și viceversa, este o primă dovadă a unui arbitraj competent. Bineînțeles că există și riscuri. Dar, cine nu riscă, nu cîștigă!

Grigore BÎRSAN

RED.: Este adevărat, dar riscul trebuie să fie cît mai mic și cîștigul cît mai mare. Și aceasta depinde de intuiția, de orientarea dv.

ALEXANDRU PÎRVU: Trebuie să uniformizăm maniera noastră de arbitraj: nu într-un fel să arbitrăm în campionatul nostru și într-o altă manieră peste hotare. Să luptăm împotriva fragmentării jocului, să ignorăm încercările jucătorilor nepregătiți tehnic și fizic, de a opri jocul, de a apela la mila arbitrilor. Eu am fost în Grecia, cu Bentu și Limona. Cînd Beckenbauer, Overath sau Domazos cădeau, în contact cu adversarii, se ridicau și reluau lupta.

...ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE

AUREL BENTU: În timpul campionatului, și chiar în această seară, s-a insistat asupra greșelilor de arbitraj. De multe ori, nici nu e vorba de greșeli, ci de faptul că intervin deosebiri de păreri între arbitru și observatorul federal, sau între arbitru și cronicarul meciului. Trebuie să acceptăm ideea că dreptatea este întotdeauna de partea acestora din urmă? Ei nu se pot înșela, așa cum se înșeală și arbitrii, uneori? Referindu-mă la greșelile reale, incontestabile, acestea pot fi urmarea unei insuficiente pregătiri fizice și psihice, din care cauză nu ne deplasăm destul de repede și nu ne concentrăm suficient. **Ni se cere, de asemenea, mai mult curaj. Și parcă acesta ne lipsește, citeodată.** Cred că defecțiunile ar fi mult mai puține DACĂ AR EXISTA O CONTINUITATE ÎN ARBITRAJ, ceea ce ar însemna o mobilizare continuă pentru a face față jocurilor. Bineînțeles, arbitrînd atît la divizia A, cît și la meciurile celorlalte eșaloane cu mai puține pauze decît acum. Nici fotbalistul care intră în echipă cînd și cînd nu poate da maximum de randament.

CHEVORC GHEMIGEAN: Arbitrii nu sînt suficient testați, înainte de a intra în această activitate. Desigur, nu trebuie neglijată nici pregătirea fizică. Dar ea nu este esențială. Un arbitru care n-are curaj, nu este un arbitru, indiferent de vîrsta lui, de resursele lui fizice, de cunoașterea regulamentului.

Chevorc GHEMIGEAN

A. PÎRVU: Aceasta este și părerea mea. Ritter este un intransigent, un om de curaj, un adevărat arbitru. În schimb, Mircea Rotaru, deși merită tot respectul sub aspectul corectitudinii poate cădea oricînd victimă propriei sale indulgențe. Aș vrea să relev și o greșeală pe care o fac unii dintre noi în aprecierea hențului. Personal, nu acord henț în careu, oricît de zgomotos ar cere publicul acest lucru, decît dacă sînt convins că a existat elementul intenționat (așa cum cere, de altfel, regulamentul): cînd jucătorul atinge balonul cu mîna, pentru a-l împiedica să intre în poartă sau să ajungă la un adversar. Dar 9 din 10 contacte ale mîinii cu mingea, în suprafața de pedeapsă, sînt involuntare. Unui arbitru nu trebuie să i se smulgă, în asemenea condițiuni, lovituri de la 11 metri, care decid soarta unui meci. Este adevărat, arbitrii nu cad prea des în greșeală. **Dar ar trebui să nu cadă niciodată.** În schimb, în teren, sînt sancționate TOATE CONTACTELE dintre mînă și minge, chiar și cele involuntare, ca și cum ar exista două regulamente: unul pentru suprafața de pedeapsă, și altul pentru restul terenului.

Alexandru PÎRVU

RED.: Nu există două regulamente și, totuși, cîte greșeli se fac în numele unuia singur...

GH. LIMONA: ORICE ARBITRU ESTE EXPUS GREȘELILOR. MIE, CUM SE SPUNE, MI-A TRECUT CARTUȘUL PE LÎNGĂ URECHE, ÎN FINALA CUPEI ROMÂNIEI, CÎND N-AM VĂZUT CĂ DINU INTRODUSESE BALONUL ÎN POARTĂ CU MÎNA. Dar tot el a fost acela care m-a ajutat să ies din această situație. Acordarea golului ar fi fost, evident, o greșeală extrem de gravă, cum nu prea se întîmplă. În general, greșelile de arbitraj nu au asemenea proporții, unele din ele fiind chiar discutabile. Se obișnuiește, însă, a se judeca prea aspru o greșeală izolată, insistîndu-se, în schimb, mai puțin asupra manierei de arbitraj, a curajului și bunei credințe a arbitrului. Și eu spun că ar trebui să fie invers...

Gheorghe LIMONA

Iar atunci cînd judecăm arbitrajul, trebuie să ținem seama că este vorba de o brigadă. Cu alte cuvinte, să nu uităm rolul arbitrilor de linie.

N. RAINEA: Într-un meci se ivesc și momente dificile, care facilitează greșeala arbitrului. La Ploiești, într-un meci Rapid — F. C. Argeș, cu 5 minute înainte de sfîrșit, cu ochii la arbitrul de linie, pentru a verifica o posibilă poziție de ofsaid la un atac al piteștenilor am pierdut din cîmpul vizual faza în care Dan faultase în careu. În momentul cînd m-am uitat într-acolo, mingea ieșea deja în corner. Și am acordat ce am văzut: corner. Rezultatul? Două stele și o suspendare...

STELELE CAD ÎN FRACȚIUNI DE SECUNDĂ

C. PETREA: Activitatea de arbitraj îți oferă rareori satisfacții, în terenul de joc. În CEL MAI BUN CAZ, în tribune e tăcere. Nu ești huiduit sau insultat. Dar, foarte rar se întîmplă că o decizie a arbitrului să primească, prin aplauze, ratificarea publicului, să simți, deci, răsplata curajului, a corectitudinii de care ai dat dovadă. De altfel nici nu poți cere spectatorilor să fie obiectivi. Este aproape o imposibilitate! În felul lor, ei sînt niște îndrăgostiți, care nu văd altceva decît ființa iubită. Regulamentul de fotbal, pentru ei, își are rostul numai în măsura în care apără, de fiecare dată, interesele echipei favorite. Așa stînd lucrurile — de ce n-am recunoaște-o? — **pentru noi arbitrii, singurul stimulent îl constituie aprecierile presei, mult discutatele ei note.** În general, aprecierile cronicarilor sînt juste. Necazurile pentru arbitri intervin atunci cînd în teren se produc faze nu îndeajuns de clare pentru toată lumea, deci care dau loc la controverse. La astfel de faze, dacă ziaristul este de altă părere decît arbitrul, acesta din urmă este expus unor critici, uneori prea aspre, uitîndu-se că arbitrul trebuie să ia o hotărîre într-o fracțiune de secundă, în timp ce ziaristul sau observatorul federal au un timp mai mare pentru a reflecta, pentru a-și controla prima impresie.

C. BĂRBULESCU: Sînt împotriva stelelor și a notelor. Și nu pentru că aș fi fost un... persecutat din acest punct de vedere. Ci, pentru că ele nu reprezintă, în foarte multe cazuri, o judecată aprofundată. Unele partide nu ridică în fața arbitrului nici o problemă. Și în acest caz, conducătorul meciului cucerește aproape fără luptă mult visatele cinci stele. Altele, dimpotrivă, pun la grea încercare curajul, atenția, competența și autoritatea arbitrajului. Și el poate săvîrși în aceste condiții, o greșeală, reală sau presupusă. Este drept să fie șterse, dintr-o trăsătură de condei, toate reușitele de pînă atunci ale arbitrajului? Eu cred că nu.

V. DUMITRESCU: În orice caz, notele sînt preferabile stelelor. Un arbitru notat cu 8 are confirmarea că a condus bine. În schimb, cele 4 stele ascund parcă un mic reproș, exprimat prin steaua care lipsește.

Vasile DUMITRESCU

E. VLAICULESCU: Nu s-a cerut niciodată... capul unui jucător care, de la 2 metri, a șutat peste poarta goală. Acesta are voie să greșească, chiar de o manieră hotărîtoare pentru echipa sa. Arbitrii, în schimb, trebuie să fluiere totul exact. Dar ce înseamnă „exact", în condițiile unor simpatii diferite, ale unor puncte de vedere, de cele mai multe ori subiective? Ceea ce este exact pentru o tabără, este inexact pentru cealaltă! Desigur, cronicarul, ca și noi, arbitrii, este un personaj neutru. Și, de cele mai multe ori, criticile lor sînt îndreptățite. Sînt folosite, însă, citeodată, cuvinte înroșite în foc, care dor, care jignesc. Una este, de pildă, să spui că N. Cursaru a comis o gravă greșeală în meciul Steaua — Politehnica Iași, și alta este să recurgi la o exprimare de acest gen: „Cursaru, vîrf de atac la Steaua". M-ați invitat să-mi spun părerea. Mi-am spus-o.

PRINTRE FURCILE CAUDINE ALE PROMOVĂRII

RED.: După cum arată buletinele de identitate, o serie de arbitri valoroși se apropie de vîrsta de 50 de ani, ceea ce înseamnă că își vor lua rămas bun de la activitatea competițională. Ne gîndim la Ritter, la Vasile Dumitrescu, la Bentu chiar. Considerați că această limită de vîrstă este rezonabilă?

E. VLAICULESCU: Eu cred că da. Ca doctor, pot să afirm că, din punct de vedere fiziologic, organismul începe să cedeze încă înainte de 50 de ani.

Emil VLAICULESCU

A. BENTU: Dacă ești sănătos, te poți menține în arbitraj și peste actuala limită. Lucrurile să fie examinate de la caz la caz.

N. RAINEA: Clipa despărțirii este întotdeauna grea. Trebuie, totuși, să ai tăria să-ți spui singur, așa cum a făcut-o Andrei Rădulescu: „din sezonul viitor, nu mai arbitrez". Din cauza vîrstei, sau din alte motive.

GR. BÎRSAN: Nu putem face excepție de la o situație care este generală în arbitrajul european. Noi ne găsim chiar la limita superioară a vîrstei. În Italia, la 47 de ani încetează activitatea de arbitraj în divizia A. La fel se întîmplă în R. F. a Germaniei și Ungaria. Limita de vîrstă, în țara noastră, este acceptabilă.

CH. GHEMIGEAN: Actuala limită este binevenită, căci arbitrii n-ar renunța nici la... 70 de ani. Dar pasiunea nu merge în același pas cu posibilitățile fizice.

RED.: În strînsă corelare cu această limită de vîrstă se află problema promovărilor. Pentru că, în condițiile actuale, un arbitru „sosește" destul de tîrziu în prima divizie și „pleacă" tocmai cînd se află în plină afirmare.

EM. VLAICULESCU: Aveți perfectă dreptate! Regulamentul de clasificare nu este bun. FAPTUL CĂ TREBUIE SĂ TREACĂ 6 ANI PENTRU A PROMOVA DE LA O STAGIATURĂ LA LOTUL REPUBLICAN, ESTE O PIEDICĂ EVIDENTĂ ÎN CALEA PROMOVĂRII. Situația apare cu atît mai paradoxală, dacă ne gîndim la foștii jucători de fotbal, care trebuie să constituie principalul eșalon de recrutare a viitorilor arbitri. Or, un fotbalist joacă, în general, pînă în jurul vîrstei de 32—35 de ani. Trecînd prin actuala sită, celor mai capabili dintre ei li se deschid porțile consacrării după vîrsta de 40 de ani. Și, din acel moment, se și profilează... pensionarea.

DUPĂ CINCI ORE DE DISCUȚII...

Am redat, în pagina de față, sinteza discuțiilor care au fost purtate în redacția noastră, de-a lungul a cinci ore. A fost o discuție utilă, interlocutorii ridicînd probleme reale și neezitînd a recunoaște punctele nevralgice ale arbitrajului, uneori chiar greșelile comise de ei în decursul campionatului. Fapt ce l-a și determinat pe președintele Colegiului central al arbitrilor, George N. Gherghe, **să constate că spiritul critic și autocritic al arbitrilor a funcționat mai bine în cadrul acestei „mese rotunde", decît la obișnuitele ședințe de analiză ale forului de specialitate.**

De fapt, discuțiile au gravitat în jurul rolului pe care îl au arbitrii în buna desfășurare a jocului, a răspunderii pe care și-o asumă ȘI CĂREIA TREBUIE SĂ-I FACĂ FAȚĂ FĂRĂ NICI O EZITARE.

Ce a reeșit din aceste discuții și care sînt acum, în final, concluziile?

1. În condițiile în care se desfășoară astăzi principala competiție internă, divizia națională A, arbitrul are un cadru corespunzător de a-și exercita atribuțiile. Arbitrul nu mai are nici o circumstanță atenuantă, pentru a deveni, de fapt, AL 12-LEA JUCĂTOR AL ECHIPEI GAZDĂ, ȘI NU CEL MAI PUȚIN IMPORTANT. Consecvența și intransigența cu care el aplică regulamentul trebuie să se extindă și la celelalte eșaloane ale fotbalului nostru, diviziile B și C, pentru ca și aci rezultatele să oglindească raportul de forțe, arbitrajul opunîndu-se oricăror influențe din teren și din afara acestuia.

2. Fotbalul modern cere un arbitraj modern, ceea ce înseamnă un arbitraj constructiv, care să asigure cursivitatea jocului, spectaculozitatea lui. O asemenea manieră de a conduce nu trebuie să faciliteze, însă, jocul dur, obstrucționist, periculos, care, nu o dată, s-a soldat cu accidentarea unor jucători.

3. „Cavalerii fluierului" nu trebuie să uite, nici un moment, că GREȘELILE PE CARE LE FAC SÎNT IREPARABILE. Criticile, sancțiunile, supărările arbitrilor trec, DAR REZULTATUL RĂMÎNE AȘA CUM A FOST CONSEMNAT PE FOAIA DE ARBITRAJ. Iată ce impune exigența din partea presei — dar, cel puțin în aceeași măsură și din partea lor, a arbitrilor — față de arbitraj, FAȚĂ DE ACEL SENSIBIL INSTRUMENT MENIT SĂ ASIGURE ECHITATEA ÎN ÎNTRECEREA SPORTIVĂ.

4. Nu putem decît să ne alăturăm criticilor aduse în cursul discuțiilor la adresa actualului sistem de promovare a arbitrilor. Colegiul central al arbitrilor trebuie să studieze temeinic această problemă și, prin consultări largi, cu consiliile județene, să ajungă la întocmirea unui regulament care, păstrînd niște trepte firești, menite să asigure o experiență indispensabilă, să deschidă, în același timp, calea spre o afirmare mai rapidă a elementelor tinere și dotate.

5. Cît privește actualul sistem de notare a arbitrilor de către presa sportivă — prin stele sau note — deși există în rîndurile arbitrilor păreri potrivnice, considerăm că sistemul constituie un bun mijloc de apreciere, UN ELEMENT DE CONTROL, CRITIC, DAR ȘI STIMULATOR, ÎN FAȚA OPINIEI PUBLICE, care așa cum a reieșit recent din sondajul efectuat de ziarul nostru în rîndul spectatorilor, este întrutotul de acord.

Corpul nostru de arbitri fruntași are o valoare certă, dovedită nu o dată și pe plan internațional, în partide importante, cărora le-a făcut față cu succes. Este de dorit ca aceleași aprecieri să le putem face, fără nici o reticență, și cînd e vorba de meciurile din campionatul național.

Arbitrul trebuie să fie un slujitor al fotbalului, un apărător al sportivității, al luptei cinstite pentru victorie!

Pagină realizată de **Jack BERARIU** și **Paul SLAVESCU**
Desene de **NEAGU RADULESCU**

VACANȚA FOTBALISTICĂ ESTE PE SFÎRȘITE

(Urmare din pag. 1)

sala de gimnastică și de la bazinul de înot. **(V. MOREA** coresp. principal)

„MARINARII" REVIN MÎINE DIN... CURSA VACANȚEI

Jucătorii Farului vor reveni din vacanță mîine, cînd va avea loc vizita medicală. A doua zi, vor fi reluate și antrenamentele.

După toate probabilitățile, constănțenii vor efectua prima etapă a pregătirilor în zona litoralului unde, în iarna trecută, de pildă, vremea și condițiile de pregătire au fost mai bune ca la munte.

C. POPA coresp. principal

U.M.T. ÎNCEARCĂ „EVADAREA" DE PE LOCUL 14

La U.M. Timișoara, poziția în clasament (locul 14), puțin liniștitoare, determinată atît de startul slab, cît și de frecventele accidentări survenite pe parcurs, a impus o analiză serioasă, după care conducerea tehnică a formației a elaborat un plan de pregătire eșalonat pînă la reluarea campionatului.

O discuție cu fostul internațional V. Deheleanu ne-a dat posibilitatea să aflăm că se depun eforturi serioase pentru menținerea formației în divizia secundă. Principala preocupare a constituit-o refacerea accidentaților (Laurențiu, Lața, Kukla, Mihu, Maraton și Codreanu), care, marți, s-au prezentat, alături de ceilalți jucători, la prima convocare a antrenorului.

După vizita medicală, efectuată la dispensarul pentru sportivi, timișorenii au început pregătirile în sală și în aer liber. După 22 ianuarie, întregul lot va pleca pentru două săptămîni la Băile Herculane. **(P. ARCAN** — coresp. principal)

În atenția echipelor: VIZA ANUALĂ A CARNETELOR DE LEGITIMARE

Ca la fiecare început de an, și de data aceasta sectorul de legitimări al F.R.F. va efectua viza anuală a tuturor carnetelor de legitimare pentru jucătorii de diviziile A, B, C, precum și cele pentru juniori și copii. **Se reamintește cluburilor și asociațiilor sportive cu echipe de fotbal că perioada în care pot prezenta carnetele la viză a fost stabilită între 15 ianuarie și 27 februarie.**